

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **JUDr. Mgr. R. M.**, bytom N. 36, B., proti odporcovi: **Ministerstvo obrany Slovenskej republiky**, Kutuzovova č. 8, Bratislava, v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky ukladá Ministerstvu obrany Slovenskej republiky povinnosť, aby v lehote 45 dní od doručenia uznesenia **r o z h o d l o** v disciplinárnom konaní o odvolaní navrhovateľa z 10. apríla 2007 vo veci Rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia Č.p. OÚ-10-7/2007 zo dňa 16. marca 2007, ktorým bolo disciplinárne konanie zastavené, nielen ako prvostupňový, ale ako aj druhostupňový disciplinárny orgán.

Žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 15. júna 2007 navrhovateľ žiadal, aby súd uložil odporcovi povinnosť vykonať do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia nielen prvostupňové, ale aj druhostupňové disciplinárne konanie proti navrhovateľovi a rozhodnúť v ňom podľa právoplatného rozhodnutia Úradu pre štátnu službu – odvolacej disciplinárnej komisie č. 4152/2005 zo dňa 13. apríla 2005.

Navrhovateľ uviedol, že pôvodným rozhodnutím disciplinárnej komisie odporcu zo dňa 25. januára 2005 mu bolo uložené disciplinárne opatrenie – prepustenie zo stálej štátnej služby. Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ odvolanie, o ktorom rozhodla odvolacia disciplinárna komisia zriadená na Úrade pre štátnu službu dňa 13. apríla 2005 tak, že zrušila napadnuté rozhodnutie odporcu a vec vrátila disciplinárnej komisii odporcu na nové konanie a rozhodnutie. Svoje zrušujúce rozhodnutie odôvodnila najmä tým, že žalobca dňom 14. februára 2005 na základe žiadosti skončil podľa § 41 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe štátnozamestnanecký pomer.

Vzhľadom na pretrvávajúcu nečinnosť odporcu podal navrhovateľ podnet na preskúmanie zákonnosti jeho postupu na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá podala odporcovi upozornenie prokurátora na nečinnosť disciplinárnej komisie odporcu. Navrhovateľ súčasne opakovane vyzval odporcu na pokračovanie v disciplinárnom konaní, na čo odporca reagoval oznámením, že vo veci rozhodnutia Úradu pre štátnu službu podal dňa 12. augusta 2005 návrh na Okresný súd Bratislava II o určenie neplatnosti úkonu odvolacej disciplinárnej komisie Úradu pre štátnu službu.

Dňa 16. marca 2007 vydala Disciplinárna komisia odporcu v novom disciplinárnom konaní prvostupňové „Rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia“ Č.p. OÚ-10-7/2007, ktorým disciplinárne konanie zastavila z dôvodu, že navrhovateľ iným ako disciplinárnym rozhodnutím už ukončil štátnozamestnanecký pomer. Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ odvolanie dňa 10. apríla 2007, na čo mu predseda prvostupňovej disciplinárnej komisie odporcu listom z 25. apríla 2007 oznámil, že opravný prostriedok bol podaný osobou, ktorá už nebola účastníkom konania.

Navrhovateľ ďalej vo svojej žalobe proti nečinnosti uvádza, že napriek uplynutiu zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia v odvolacom konaní, odporca doposiaľ nerozhodol a nekoná. Podľa navrhovateľa z oznámenia predsedu prvostupňovej disciplinárnej komisie je zrejmé, že jeho odvolanie nebolo odstúpené druhostupňovej disciplinárnej komisii. Celý doterajší postup odporcu svedčí o tom, že prvostupňová disciplinárna komisia sa snaží zabrániť tomu, aby prebiehajúce disciplinárne konanie bolo vykonané podľa rozhodnutia odvolacej disciplinárnej komisie Úradu pre štátnu službu.

Podľa navrhovateľa samotné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru nie je dôvodom skončenia disciplinárneho konania, ktoré proti nemu začalo počas trvania štátnozamestnaneckého pomeru, pretože zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní takýto dôvod zastavenia disciplinárneho konania nepozná. Keďže zákon o štátnej službe v znení platnom v čase začatia prvého disciplinárneho konania ustanovoval, že účastníkmi konania sú aj pozostali po štátnom zamestnancovi, tým skôr, podľa názoru navrhovateľa, má disciplinárne konanie pokračovať aj po skončení štátnozamestnaneckého pomeru z iného dôvodu. Zastavenie konania prvostupňovou disciplinárnou komisiou a následnú nečinnosť odporcu preto považuje za protiprávne.

Vo svojom vyjadrení zo 16. januára 2008 k podanej žalobe odporca uviedol, že už odvolacia disciplinárna komisia Úradu pre štátnu službu mala disciplinárne konanie z dôvodov uvedených v § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku zastaviť, pretože v čase jej rozhodovania už nebol navrhovateľ štátnym zamestnancom a teda dôvod disciplinárneho konania odpadol. K skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru pritom došlo z iných ako disciplinárnych dôvodov.

Vzhľadom na vzniknutý kompetenčný konflikt medzi disciplinárnou komisiou odporcu a odvolacou disciplinárnou komisiou Úradu pre štátnu službu odporca uviedol, že podal návrh na začatie konania o určenie neplatnosti právneho úkonu odvolacej disciplinárnej komisie, keď táto konala vo veci aj potom, ako štátnozamestnanecký pomer žalobcu už skončil. Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie vo veci zastavil, pre nedostatok právomoci súdu. Na to disciplinárna komisia odporcu rozhodnutím č. OÚ-10-7/2007 zo 16. marca 2007 konanie vo veci zastavila.

Odporca ďalej vo svojom vyjadrení uviedol, že disciplinárna komisia o odvolaní navrhovateľa rozhodla 16. marca 2007 a navrhovateľ podal návrh na súd 7. novembra 2007, teda v čase podania návrhu už bolo o odvolaní navrhovateľa rozhodnuté. Pokiaľ ide o žiadosť navrhovateľa, aby odporca vykonal aj druhostupňové konanie, na vykonanie tohto úkonu nie je daná pasívna legitimácia odporcu. Pasívne legitimovaným subjektom na konanie o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie odporcu je v zmysle § 40c zákona č. 575/2001 Z. z. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. To však odmietlo vo veci konať a spisový

materiál odporcovi vrátilo. Na základe uvedených skutočností odporca žiadal, aby najvyšší súd podaný návrh v celom rozsahu zamietol.

K stanovisku odporcu podal dňa 5. februára 2008 vyjadrenie navrhovateľ, ktorý uviedol, že odporca, ktorý podľa rozhodnutia bývalého Úradu pre štátnu službu vykonal nové prvostupňové disciplinárne konanie proti navrhovateľovi, je povinný vykonať aj druhostupňové disciplinárne konanie a rozhodnúť v ňom, pretože podľa § 138 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie. Navrhovateľovi nie je známy iný orgán, ktorý by mal odvolacie disciplinárne konanie vykonať.

Ďalej navrhovateľ zdôraznil tú skutočnosť, že odporca vo vykonanom prvostupňovom disciplinárnom konaní voči nemu prijal rozhodnutie a toto rozhodnutie mu ako účastníkovi konania doručil, ale pre odvolacie konanie mu už postavenie účastníka nepriznáva. Odporca svojim konaním vytvoril bezprávny stav, kedy tu existuje neprávoplatné prvostupňové rozhodnutie, voči ktorému sa podľa odporcu nemožno domáhať zmeny v druhostupňovom správnom konaní, ale ani meritórneho preskúmania súdom, pretože nejde o právoplatné druhostupňové správne rozhodnutie.

V závere svojho vyjadrenia navrhovateľ uviedol, že aj v novom prvostupňovom disciplinárnom konaní odporca porušil zákon, keď navrhovateľa neupovedomil o jeho začatí a taktiež mu neoznámil zloženie novej prvostupňovej disciplinárnej komisie. Tento postup je v rozpore s § 18 ods. 1 Správneho poriadku, pričom bolo navrhovateľovi zabránené využiť postup podľa § 10 Správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie (§ 246 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) preskúmal administratívny spis odporcu a dospel k záveru, že návrh je dôvodný, a preto mu v súlade s § 250t ods. 4 veta druhá O.s.p. vyhovel.

Podľa § 250t ods. 1 O.s.p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci

konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Vzhľadom na posledne uvedenú zákonnú podmienku, tzn. že navrhovateľ prostredníctvom viacnásobnej komunikácie s odporcom ako aj podnetom na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky preukázal, že vyčerpал prostriedky, ktorých použitie zákon umožňuje, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa jeho návrhom meritórne zaoberal a vo veci rozhodol.

Z ustanovenia § 250t ods. 1 O.s.p. vyplýva jednoznačne, že prvotnou povinnosťou navrhovateľa v konaní o nečinnosť je presne vo svojom návrhu identifikovať takýto orgán verejnej správy, aby súd mohol v rámci čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyhodnotiť oprávnenosť námietky navrhovateľa o tom, že konkrétne tento orgán, hoci má povinnosť v zmysle zákonom zverenej právomoci konať spôsobom, ako to od neho navrhovateľ požaduje, nekoná.

Súd nesmie s využitím postupu podľa § 43 ods. 1 v spoj. s § 246c prvá veta O.s.p. vyzvať navrhovateľa na opravu ním nesprávne označeného orgánu verejnej správy, lebo by týmto postupom zasiahol do zákonom neobmedzeného dispozitívneho práva a súčasne zodpovednosti účastníka konania slobodne poukazovať na prekračovanie ústavnej hranice stanovenej čl. 2 ods. 2 pre všetky orgány štátnej moci, ktorá mu vyplýva z práva na súdnu a inú ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Preto musel Najvyšší súd predovšetkým preveriť, či navrhovateľ správne označil orgán verejnej správy, od ktorého požaduje aktívne konanie vo svojej veci.

Zo súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ za tento orgán v zmysle identifikácie účastníkov ako aj orgánu uvedeného v petite návrhu označil nado všetky pochybnosti Ministerstvo obrany Slovenskej republiky a taktiež vo svojom vyjadrení z 5. februára 2008 k stanovisku odporcu konštatoval, že mu nie je známy iný orgán, ktorý by mal odvolacie disciplinárne konanie vykonať.

Podľa § 165e ods. 3 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe platí, že disciplinárne konanie vo veci služobného previnenia a závažného služobného previnenia a konanie o preskúmaní právoplatného rozhodnutia o uložení týchto opatrení súdom, ktoré bolo začaté pred 1. júnom 2006, **sa dokončia** podľa predpisov platných do 31. mája 2006.

Za naznačenej právnej situácie a pretože podľa názoru Najvyššieho súdu k ukončeniu disciplinárneho konania s navrhovateľom nemohlo dôjsť listom predsedu disciplinárnej komisie odporcu, je evidentné, že povinnosť dokončiť aj toto disciplinárne konanie stále existuje.

Pri určovaní orgánu verejnej správy, ktorý je povinný dokončiť začaté disciplinárne konanie, bolo potrebné prijať nasledovné závery.

V zmysle ustanovenia § 40c ods. 2 zákona č. 231/2006 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 1. júna 2006, vyplýva, že dňom zrušenia Úradu pre štátnu službu prechádzajú práva a povinnosti Úradu pre štátnu službu vrátane práv a povinností zo štátnozamestnaneckých pomerov a pracovnoprávných vzťahov zamestnancov na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

Z tohto ustanovenia právneho predpisu jednoznačne vyplýva, že Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky je univerzálnym nástupcom Úradu pre štátnu službu pre všetky práva a povinnosti, ktoré v čase nadobudnutia účinnosti hore cit. zák. č. 231/2006 Z.z. (tzn. pred 1. júnom 2006) zaťažovali Úrad pre štátnu službu. Nakoľko Úrad pre štátnu službu prostredníctvom svojej odvolacej disciplinárnej komisie v disciplinárnom konaní s navrhovateľom rozhodol (rozhodnutie bolo vydané dňa 13. apríla 2005) a naopak prvostupňová disciplinárna komisia odporcu opätovne rozhodla až 16. marca 2007, nie je možné tvrdiť, že Úrad pre štátnu službu mal v čase pred 1. júnom 2006 povinnosť v tomto disciplinárnom konaní niečo vykonať, a preto ani žiadna taká povinnosť nemohla v súlade s § 40c zák. č. 231/2006 Z.z. prejsť na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

Z uvedeného dôvodu sa Najvyšší súd vôbec nestotožňuje s právnym záverom Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky uvedeným v jeho liste z 15. októbra 2007, podľa ktorého prechod práv a povinností spomenutý v § 40c zák. č. 231/2006 Z.z. (modifikujúcim zák. č. 312/2001 Z.z.) sa vzťahuje iba na práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného a nie z práva procesného. Taký výklad nemá oporu v cit. ústavnom článku 2 ods. 2 a tiež by sa celkom znemožnilo naplnenie ustanovenia hore uvedeného

§ 165e ods. 3 zák. č. 312/2001 Z.z. o nutnosti dokončiť začaté disciplinárne konania.

Nakoľko však na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky neprešla žiadna povinnosť z tohto disciplinárneho konania a v zmysle § 165e ods. 3 zák. č. 312/2001 Z.z. je vyslovená objektívna požiadavka neukončené disciplinárne konania, ktoré boli začaté pred 1. júnom 2006, dokončiť podľa predpisov platných do 31. mája 2006, musí Najvyšší súd dať za pravdu legitímnemu očakávaniu jednotlivca (vyslovené v jeho žalobe proti nečinnosti), že toto konanie sa skutočne ukončí. Pritom Najvyšší súd vychádza z výkladu prechodných ustanovení v tom zmysle, že doterajšie predpisy sa použijú iba na úpravu práv a povinností v disciplinárnom konaní, ale štruktúra orgánov zapojených do tohto disciplinárneho konania je daná novou právnou úpravou.

Preto, ak bol Úrad pre štátnu službu zrušený a niektoré jeho činnosti v konaní podľa § 126 zák. č. 312/2001 Z.z. prešli na vedúceho úradu ako prvostupňový orgán, potom je celkom logické predpokladať, že má úrad aj vykonať pôsobnosť zrušenej odvolacej disciplinárnej komisie.

Nie je preto možné prisvedčiť odporcovi, že medzi hore uvedeným Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a odporcom vznikol negatívny kompetenčný konflikt, ktorého základ je daný odlišným výkladom hore cit. ustanovením § 40c, a tento konflikt bráni ďalšiemu vybaveniu odvolania podaného navrhovateľom v zastavenom disciplinárnom konaní. Naopak, podľa vysloveného právneho záveru Najvyššieho súdu zákon presne stanovil nástupcu zrušeného Úradu pre štátnu službu vrátane prenosu všetkých právomocí na kreovanie jednotlivých vnútorných orgánov podľa pôvodných predpisov vrátane odvolacej disciplinárnej komisie, a je iba vecou zodpovednosti odporcu ako orgánu verejnej moci z toho vyplývajúcou, ako najrýchlejšie začne konať o odvolaní navrhovateľa.

Ako už Najvyšší súd zdôraznil, nemôže pripustiť ako akceptovateľnú situáciu, že odvolanie navrhovateľa zo dňa 10. apríla 2007 malo byť vyriešené bežným prípisom predsedu (prvostupňovej) disciplinárnej komisie odporcu zo dňa 25. apríla 2007, a to nielen s prihliadnutím na to, že odporca bol v predmetnom zastavujúcom rozhodnutí disciplinárnej komisie poučený o možnosti podať odvolanie (zásada legitímného očakávania), ale tiež preto,

že takýto spôsob vybavenia odvolacieho konania nemá ani oporu v žiadnom ustanovení § 30 Správneho poriadku a tiež ani v prechodnom ustanovení § 165e ods. 3 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe (zásada zákonnosti požadovaná v § 3 ods. 1 Správneho poriadku).

Nakoľko navrhovateľ správne určil orgán verejnej správy, ktorý bez vážneho dôvodu spôsobom predpokladaným v právnom predpise nekonal, bol na základe zistených skutočností a právnych záverov Najvyšší súd nútený rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia.

O náhrade trov Najvyšší súd rozhodol podľa § 250t ods. 5 O.s.p., podľa ktorého právo na náhradu trov konania vzniká navrhovateľovi iba vtedy, ak konajúci súd vyhovel jeho návrhu, pričom si toto právo riadne uplatnil, a odporcovi ako orgánu verejnej správy vo všeobecnosti sa nepriznáva právo na náhradu trov tohto konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu **n i e j e** prípustné odvolanie (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave dňa 27. marca 2008

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: